

Hồi 28

Kim Tiên Nhuộm Màu

K

im Tiên Bang.

Tám bảng sơn son thếp vàng nhưng nổi bật nhất vẫn là ba chữ Kim Tiên Bang được chạm khắc bằng vàng ròng phản chiếu ánh mặt trời chỉ với tám bảng với dòng chữ Kim Tiên Bang bằng vàng ròng cũng đủ minh chứng thực lực Kim ngân của Kim Tiên Bang như thế nào rồi.

Bất cứ người nào đi ngang qua Kim Tiên Bang, hẳn cũng phải dừng bước đứng lại để ngẩng mặt nhìn ba chữ bằng vàng ròng đó. Họ nhìn để rồi tơ tưởng mình có được lột khối nghìn lượng như những bút tỵ kia. Ai mà không thèm muốn có được nhiều ngân lượng nhưng đâu ai dám tơ tưởng đến ba khối vàng ròng treo trên tám bảng kia. Dù có thêm thuồng đến mấy cũng chẳng dám có ý đoạt nhưng khối vàng khắc đúc thành chữ đó. vì họ chỉ có một cái mạng. Mà Kim Tiên Bang thì có thể đổ ngân lượng ra mua những vài vạn mạng người mà vẫn chưa hết kim ngân trong kho.

Kim Tiên Bang chủ Nam Cung Linh thì ít khi bước ra ngoài. Lão như một thương gia ẩn dật trong toà trang viên nguy nga tráng lệ, mà lúc nào cũng có hàng lớp cao thủ phòng vệ. Mặc dù đã có hàng lớp cao thủ bao bọc nhưng Kim Tiên Bang chủ Nam Cung Linh vẫn như bóng quý lúc ẩn lúc hiện, chẳng một ai biết đích xác bang chủ ngụ nơi nào trong toà trang viên rộng lớn trên trăm mẫu này.

Chu Thành Văn với bộ tạng vừa mập vừa lùn từ ngoại bước vào chính sảnh. Gã ngồi xuống ghế bắt chân chữ ngũ mặt hầm hầm vì không thấy ai ra nghinh tiếp mình.

Chờ một lúc không có ai, Chu Thành Văn quắc mắt, thét lớn:

- Người đâu.

Ả nô nữ từ cửa hầu vội vã bước lên. Nàng nhún nhường nói:

- Thiếu gia sai bảo nô nữ.

Chu Thành Văn trừng mắt nhìn ả nô nữ:

- Người của Kim Tiền Bang bộ chết tất cả rồi hay sao mà bốn thiếu gia về chẳng một ai ra đón vậy.

- Dạ... nô nữ không biết thiếu gia về... Mong thiếu gia thứ tội.

Hừ nhạt một tiếng Thanh Văn gằn giọng nói:

- Thứ tội với chả thứ tội. Các người chỉ là một lũ ăn hại.

Y lờm ả nô nữ, gằn giọng nói tiếp:

- Cha của Bốn thiếu gia đâu?

Ả nô nữ bối rối nói:

- Bẩm thiếu gia. Nô nữ không biết lão nhân gia ở đâu.

Mặt Thành Văn sa sầm xuống:

- Lại không biết, tất cả mọi chuyện trong tổng đàn Kim Tiền Bang các người đều không biết ư. Hừ... Chỉ biết mỗi một chuyện là xoè tay đếm bạc.

Ả nô nữ cúi xuống:

- Thiếu gia miễn thứ. Đây là lệnh của Lão nhân gia. Người trong tổng đàn không được tò mò, tọc mạch. Phận sự ai người nấy làm không được xen vào chuyện của người khác. Tuyệt đối không được để lộ hành tung của Lão nhân gia.

Thành Văn vùng vằng đứng lên:

- Lúc nào cũng bí ẩn, bí ẩn. Đến ngay cả bốn thiếu gia cũng giữ bí mật. Thật bốn thiếu gia biết nói thế nào nữa.

Gã nhìn ả a hoàn:

- Theo bốn thiếu gia.

Gã nói dứt câu xăm xăm đi theo hành lang về thư phòng mình. Ả nô nữ theo sau Thành Văn. Khi gã bước vào phòng thì nàng ta đứng ngoài cửa. Thành Văn quay lại:

- Sao nàng lại đứng đây... Theo bốn thiếu gia.

- Dạ...

Gã bước vào phòng ngồi ngay xuống tràng kỷ, chìa hai chân đến trước hất mặt nói:

- Cởi giày cho bốn thiếu gia.

- Dạ...

Nàng nô nữ cẩn thận tháo đôi giày của Thành Văn để xuống bên cạnh. Gã nhìn nàng.

Y buông một tiếng thở dài rồi nói:

- Nàng nghe ta hỏi đây.
- Tại Dương Châu trấn thì nữ nhân nào đẹp hơn Tô Băng Lệ tiểu thư.

Ả nô nữ cúi mặt nhìn xuống:

- Nô nữ không bước ra ngoài nên không biết nhan sắc của Tô tiểu thư như thế nào. Nhưng chỉ nghe mọi người đồn đãi thôi đủ biết tại Dương Châu trấn chẳng có mỹ nữ nào có thể sánh bằng với Tô Băng Lệ tiểu thư.

- Nàng đoán chắc như vậy chứ.

Ả nô nữ gật đầu.

Thành Văn ngã người nằm dài xuống tràng kỷ. Thấy gã nằm xuống tràng kỷ.

Tiểu Thanh liền khúm núm nói:

- Thiếu gia không có gì sai bảo nữa, Tiểu Thanh xin cáo từ lui ra ngoài.
- Hê... Bẩm thiếu gia chưa cho nàng đi sao nàng lại bỏ đi Nàng không sợ bẩm thiếu gia phần nộ à?

Tiểu Thanh cúi đầu.

- Nô nữ không dám làm thiếu gia phần nộ.
- Thế thì tốt. Bẩm thiếu gia còn muốn hỏi nàng ít câu nữa.
- Xin thiếu gia chỉ huấn.

Thành Văn gác tay lên trán băng quơ hồi:

- Nàng thấy bẩm thiếu gia thế nào? Ta có phải là một trang hảo hán phong lưu anh tuấn không.

Nghe gã hỏi, Tiểu thanh sượng mặt. Nàng ngậm hai cánh môi mà không thể nào thốt ra được lời đáp trả họ Chu. Thành Văn chỏi tay đứng lên. Y nhìn Tiểu Thanh:

- Sao nàng không trả lời ta... Hay nàng dám xem thường không muốn trả lời bẩm thiếu gia.

- Tiểu Thanh không dám xem thường thiếu gia nhưng Tiểu Thanh không tìm được câu trả lời thôi.

Thành Văn trừng mắt nhìn nàng:

- Một câu hỏi dễ như thế mà nàng không trả lời được à. Hay ta không phải là một trang hảo hán phong lưu trong mắt nữ nhân của Dương Châu trấn này.

Tiểu Thanh lí nhí trả lời Thành Văn:

- Thiếu gia nghĩ sai rồi. Phàm những trang nam tử phong lưu cũng không thể nào sánh bằng thiếu gia. Cho dù họ có là bậc mỹ nam tử như Phan An, Tống Ngọc.

- Thế ư?

Tiểu Thanh gật đầu:

- Thiếu gia là hậu nhân duy nhất của lão nhân gia. Sau này nhứt định sẽ thay lão nhân gia. Với ngân lượng của Kim Tiền Bang thì thiếu gia muốn gì không được. Một lời nói của thiếu gia đáng giá nghìn vàng, bất cứ nữ nhân nào cũng đều muốn nâng khăn sửa túi cho người.

Thành Văn tròn mắt:

- Hay lắm... ý của nàng là ta chỉ cần có nhiều ngân lượng thì tất cả những gì ta muốn đều có phải không?

Tiểu Thanh gật đầu:

- Dạ, đúng ạ.

Gã xoa trán ra vẻ suy nghĩ rồi hỏi Tiểu Thanh:

- Nếu như bọn thiếu gia đem ngân lượng đến cho Tô Băng Lệ tiểu thư thì sao? Nàng có đồng ý nâng khăn sửa túi cho ta không?

Tiểu Thanh lúng túng..

Thành Văn gằn giọng hỏi:

- Sao nàng không trả lời ta.

- Ô... Tiểu Thanh không biết Tô tiểu thư là người như thế nào nên không thể trả lời với thiếu gia được.

Thành Văn hừ nhạt nói:

- Nàng vừa mới nói có nhiều ngân lượng thì muốn gì cũng được mà.

Thành Văn vừa dứt lời thì giọng nói ồm ồm pha chút âm vực eo éo cất lên ngay ngoài cửa thư sảnh:

- Người có đem cả Kim Tiền Bang cho Tô Bằng Lệ thì nàng cũng không màng đến người đâu.

Thành Văn nghe giọng nói đó, giật mình. Mặt y tái nhợt khi nhặt ra giọng nói của xám y nhân đeo mặt nạ dát vàng. Nhưng đứng ngoài cửa không phải là Xám y nhân đeo mặt nạ dát vàng mà lại là một lão già râu tóc bạc phết.

Lão nhìn Thành Văn từ tốn nói:

- Có người sai lão phu đến trao dược thảo cho công tử.

Thành Văn giật mình sức hờ lại đã đến ngày y phải dùng giải dược. Y vội xua tay đuổi Tiểu Thanh ra ngoài.

- Ra ngoài đi... Ra ngoài nhanh lên.

Tiểu Thanh vội vã lui bước. Khi Tiểu Thanh ra ngoài rồi, thành Văn vội vã đóng cửa lại. Cài then cẩn thận y mới nhìn lại lão trượng:

- Lão phải do... Do...

Lão trượng vuốt râu:

- Chủ nhân của người sai ta đến.

- Phải lão đến trao giải dược cho bổn thiếu gia không?

- Không sai... Lão đến để trao giải dược cho người. Nhưng trước khi nhận hoàn thảo dược giải độc đó, người phải làm một chuyện.

Thành Văn gật đầu:

- Được rồi... Được rồi... Lão nói đi.

Lão trượng nhìn Thành Văn nghiêm giọng nói:

- Hãy lấy vật gia bảo của Kim Tiền Bang trao cho lão phu.

Bộ mặt nung núc mỡ của Thành Văn chảy xệ xuống.

Y gãi đầu lúng túng nói:

- Bổn thiếu gia... Bổn thiếu gia thú thật, mặc dù là thiếu gia của Kim Tiền Bang nhưng Thành Văn chẳng biết vật gia bảo của Kim tiền Bang là thứ gì cả.

Y nhăn nhó nói tiếp:

- Gia phụ rất kín đáo, không cho một ai biết vật gia bảo của Kim Tiền Bang.

Lão trượng lấy trong ống tay áo ra một hoàn dược đưa đến trước mặt Thành Văn.

Lão gần giọng nói:

- Nếu người không biết vật gia bảo của Kim Tiền Bang xem như người đã tới số rồi đó. Nếu lão phu hủy hoàn dược này thì nhục cốt của người sẽ tan thành nước một khi trăng lên tới thiên đỉnh.

Thành Văn đã sợ lại càng sợ hơn khi nghe lão trượng thốt ra câu nói này. Y vội quỳ mọp xuống:

- Tiên bối ơi, xin đừng giết Thành Văn... Nếu như Thành Văn biết vật gia bảo của tổ tiên sẽ trao ngay cho tiên bối mà chẳng có chút hối tiếc gì.

Lão trượng bỏ hoàn dược trở lại ống tay áo rồi thản nhiên nói:

- Thân phụ của người thường ở đâu trong Kim Tiền Bang?

Thành Văn nhăn nhó:

- Chuyện đó văn bối cũng không biết. Thân phụ chẳng bao giờ thổ lộ hành tung của mình cho ai.

Đôi chân mày của lão trượng nhíu lại:

- Chuyện gì người cung không biết sao?

Thành Văn xoa trán:

- Trong Kim Tiền Bang rộng lớn này, trong một ngày cũng chưa đi thăm hết... Nhưng... Nhưng...

Lão trượng cướp lời Thành Văn:

- Nhưng sao...

- Ó... Văn bối hình như có nghe phụ thân nhắc đến một chỗ.

- Chỗ đó ở đâu?

- Ó... Ó... Hình như thân phụ có nói đến...

Gã vỗ trán:

- Thân phụ có nói đến Lăng Cẩm... gì đó...

Chân mày của lão trượng lại cau hằn vào với nhau:

- Trong Kim Tiền Bang không có Lăng Cẩm.

- Nhưng cái gì đó có liên quan đến Lăng Cẩm.

Đôi mắt của vị trượng lão sáng vút lên:

- Lão phu biết rồi. Thế người biết vật liên quan đó được thân phụ người cất ở đâu không?

- Ô... Văn bối không biết... Nhưng nếu là bảo vật thì nhứt định phải cất trong Thạch Thất trời linh vị tổ tiên.

Lão trượng vuốt râu:

- Được lắm... Đưa lão phu đến đó.

Thành Văn bối rồi nói:

- Trưởng lão... Nếu thân phụ biết được sẽ giết văn bối.

Lão nhìn Thành Văn:

- Nếu người không dẫn lão phu đến, e rằng thân phụ người chưa giết người, thì người đã chết trước rồi. Còn nếu như người có số may mắn thì sẽ được hưởng phúc lộc của lão Tổng quản thái giám tổ tiên người để lại.

- Văn bối dẫn trưởng lão đi ngay.

Thành Văn đi trước, lão Trương theo sau. Có mặt Chu thành Văn đường đường là một thiếu gia của Kim Tiền bang nên bọn võ phu không để ý đến. Thậm chí có người còn khúm núm xá gã khi y và lão Trương kia bước ngang qua.

Nhưng khi Thành Văn đến khu vực cấm của Kim Tiền Bang thì bị hai vị trưởng lão Kim Tiền Bang chặn lại.

Thành Văn trừng mắt nạt:

- Hai người không thấy bốn thiếu gia là ai mà dám chặn đường há?

Vị trưởng tôn đứng bên phải kính cẩn nói:

- Công tử... Bang chủ chỉ huấn cho chúng tôi không được cho bất cứ ai vào vùng Thạch thất thiêng liêng của tổ tiên, nếu không có Kim Tiền lệnh của người.

Thành Văn cau gắt quát:

- Chẳng lẽ ngay cả bốn thiếu gia cũng phải cần có Kim Tiền lệnh của lão nhân gia mới được vào Thạch thất bái kiến tổ tiên sao. Thật là hồ đồ. Tránh ra.

Mặc cho Thành Văn quát nhưng hai vị trưởng lão vẫn không cho y bước vào khu cấm địa. Người đứng bên trái từ tốn nói:

- Công tử. Lão phu không dám trái ý công tử nhưng lại càng không dám trái nghi lệnh của lão nhân gia.

Vị trưởng lão đứng bên phải tiếp lời:

- Phiền công tử lui bước.

Thành Văn giận dữ đáp:

- Hai người dám đuổi bổn thiếu gia à?

Cả hai vị trưởng lão cùng nói:

- Đây là lệnh của bang chủ... Thiếu gia đừng bức ép chúng tôi.

Thành Văn vừa ngượng vừa giận nhưng không biết phải làm gì với sự cương quyết của nhị vị trưởng lão trong Kim Tiền Bang. Y hậm hực nói:

- Nếu bổn thiếu gia sau này thế phụ thân thì hai người là những kẻ đầu tiên ta hành xử để tể cờ chấp chưởng chức vị bang chủ của thân phụ.

Mặc cho gã nói, nhưng hai vị trưởng tôn của Kim Tiền Bang vẫn cương quyết ngăn cản gã với bộ mặt lạnh lùng. Thành Văn nhìn lại vị trưởng lão đi sau lưng mình. Y lắc đầu nói:

- Ngay cả Thành Văn cũng đành chịu thua thôi.

Lão Trương giờ mới lên tiếng:

- Công tử có muốn lão phu mở đường cho công tử không?

Thành Văn cau mày:

- Lão đừng có làm càn... Hai vị trưởng lão này không phải hạng cao thủ tầm thường đâu. Một khi gia phụ đã xếp họ vào đây canh giữ tử cấm địa của Kim Tiền Bang.

Lão Trương kia vượt râu bước đến ngang với Thành Văn. Lão nhân đôi mày bạc nhìn hai người đó.

- Lão phu đã nhận ra nhị vị đây chính là Song Tà, một thời từng hùng cứ cõi phương Nam. Thế sao lại ở đây?

Hai vị trưởng lão Kim Tiền Bang nhìn chăm chăm lão trượng với cặp mắt lạ lùng.

Người đứng bên phải hỏi:

- Lão nhận ra Song Tà à?

- Nhị vị thì sao lão phu không nhận ra được. Lão phu nghe nói Song Tà đã qui ẩn giang hồ, không ngờ lại trở thành trưởng lão của Kim Tiền Bang.

- Trước khi qui ẩn giang hồ Song Tà phải làm nô bộc để canh gác cho thi hài của Lão công công.

- Hóa ra là vậy. Chẳng hay nhị vị tiên sinh có thể cho lão thăm qua thi hài của Lão công công không.

Song Tà lắc đầu:

- Không ai được vào Thạch thất để thi hài của Lão công công Chu Tần cả.

- Lão phu muốn vào không biết Song Tà có cản được hay không?

Song Tà trừng mắt nhìn vị trưởng lão:

- Nếu muốn vào trong Thạch thất để thi hài của Lão công công Chu Tần lão phải bước qua xác chết của Song Tà.

Lão trưởng vuốt râu lắc đầu:

- Tiếc thật.

Lời còn đọng trên miệng lão thì song thủ chớp động. Lão xuất thủ nhanh đến độ Song Tà mặc dù đã có sự chuẩn bị trước để ứng phó, nhưng tay họ chưa kịp chạm vào binh khí thì trảo công của vị trưởng lão đã bắt lấy yết hầu hai người rồi.

Bộp... bộp...

Hai âm thanh khô khốc phát ra trên khuôn mặt méo xệch của Song Tà là do đôi con người vỡ tung bởi trảo công quái dị của vị trưởng lão.

Vị trưởng lão chợt đổi giọng eo éo nghe như tiếng nữ nhân đã xé chiều:

- Lão phu đã muốn thì các người không được cản.

Khi lão thả tay ra thì Song Tà chỉ còn lại là hai xác chết với đôi hốc mắt bầy nhầy. Thấy vị trưởng lão sát tử hai vị trưởng lão của Kim Tiền Bang chỉ bằng một động tác xuất thủ trảo công khiến cho Chu Thành Văn hồn xiêu phách lạc. Tú chi gã bỗng chốc rã rời chẳng còn nhắc lên nổi. Gã có cảm giác cổ họng mình đang nghẹn lại bởi trảo công của vị trưởng lão kia mà không thở được nữa.

Mồ hôi bất giác túa ra ướt đầm mặt Thành Văn. Vị trưởng lão kỳ bí quay lại nói với gã:

- Chúng ta đi tiếp chứ?

Thành Văn miễn cưỡng nói:

- Lão tiên bối... Vào tử địa Kim Tiên Bang không phải dễ đâu. Chúng ta quay trở ra thôi.

Vuốt chòm râu bạc, vị trưởng lão cười khẩy nói:

- Người tưởng rằng Kim Tiên Bang của người là thánh địa võ lâm ư. Lão phu sẽ quay trở ra khi lấy được thứ cần lấy.

Lão nói xong quay lưng tiếp tục tiến vào vùng cấm địa của Kim Tiên Bang. Thành Văn ríu rít theo sau lão mà tuyệt nhiên lặng câm như hến không dám thốt ra đến nửa lời.

Một giọng nói khản đặc cất lên từ phía gian nhà cây trước mặt:

- Kim Tiên lệnh.

Liền ngay sau giọng quát tháo khàn đặc có một đội cung thủ vận giáp y xuất hiện. Họ dàn thành hàng ngang cung nổ sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể nhắm kết liễu người xâm nhập.

Thành Văn ríu rít nói:

- Tiên bối... Họ đều là những cung thủ thượng thặng. Một con ruồi bay ngang họ vẫn bắn trúng đích chứ đừng nói là con người như văn bối với tiên bối.

Lão nhìn lại Nhân Văn:

- Có lẽ người nói đúng đấy. Thế thì chúng ta phải làm sao đối với bọn cung thủ này?

- Còn làm sao nữa... Quay trở ra thôi.

- Nghe lạ tai lắm. Kim Tiên Bang mà có thể cản bước bốn tọa nghĩ cũng nực cười đấy. Chắc Vạn sự Thông còn sống thì phải ghi lại thứ tự đưa Kim Tiên Bang chủ Nam Cung Linh lên đầu bảng danh sách những đại cao thủ kỳ tuyệt của võ lâm Trung nguyên.

Lão nói dứt lời chợt vươn trảo chộp lấy hữu thủ của Chu Thành Văn. Thành Văn biến sắc:

- Tiên bối định làm gì văn bối?

- Để bốn tọa thử xem lòng trung thành của bọn cung thủ này đối với vị thiếu gia Kim Tiên Bang như thế nào?

Thành Văn biến sắc toan giật tay lại nhưng y kịp nhận ra hồ khẩu của mình đã rệu rã chẳng còn lực gì cả. Thậm chí tứ chi của gã nhũn ra như những sợi mì.

Vị trưởng lão mỉm cười nói:

- Người đừng trái ý lão phu.

Lão kéo Thành Văn đến trước:

- Các người nghe đây.. Các người hẳn nhận ra vị thiếu gia Chu Thành Văn của các người chứ?

Từ trong gian nhà cây, một đại hán vận giáp y bước ra. Y thìn lão và Chu Thành Văn, gằn giọng nói:

- Bốn thị vệ đã nhận ra Chu thiếu công tử..: Nhưng cho dù Chu công tử đó đến đây thì cũng phải trình Kim Tiền lệnh. Không có Kim Tiền lệnh xem như Chu công tử đã phạm vào giới quy của bang chủ rồi.

Lão gật đầu:

- Các hạ nói hay lắm.. Thế lão phu có thể mượn Chu thiếu gia làm Kim Tiền lệnh được không?

Mặt gã thị vệ sa sầm:

- Chu thiếu gia là Chu thiếu gia, cơ sao Chu thiếu gia là Kim Tiền lệnh?

- Ấy... Chu thiếu gia thỉnh mời lão phu đến quá lăm di thân của Lão công công Chu Tần. Tất Chu thiếu gia là Kim Tiền lệnh của lão phu rồi. Đâu cần gì Kim Tiền lệnh thứ hai nữa.

Gã thị vệ quắc mắt thét lớn:

- Lão muốn khiêu khích.

Lão Trương cướp lời gã:

- Không chỉ khiêu khích mà còn muốn lấy mạng người nữa.

Gã thị vệ thét lớn:

- Xạ tiễn.

Tiếng quát phát lệnh ban ra, bọn cung thủ liền buông tên. Dàn mưa tên ào ào trút thẳng đến vị trưởng lão và Chu Thành Văn. Vị trưởng lão rất điềm nhiên dùng Chu Thành Văn như một tấm mộc hứng thẳng lầy làn mưa tên đó.

Phập... Phập... Phập...

Chu Thành Văn rống lên những tiếng kêu lũng lộng. Gã chỉ không rống nữa khi một mũi tên xuyên thẳng, vào miệng gã. Bọn cung thủ buông tên xong chưa

kip lấp mũi tên thứ hai thì bóng trường bào nhoang nhoáng cùng với đôi vòng sáng vàng nghệ, cất thành những đường vòng cung.

Tiếng la, tiếng thét kêu lên ới ới làm náo loạn cả vùng cấm địa. Khi lão trượng thu hồi vùng ảnh chết chóc của tử thần thì bọn cung thủ đã biến thành những xác chết không hồn. Tất cả đều bị chết bằng một thứ binh khí cực kỳ bén vào đúng một chỗ duy nhất đó là yết hầu.

Lão trượng quẳng xác Chu Thành Văn xuống đất:

- Người đã hoàn thành chức trách những gì mà bốn tạ trao.

Lão nói xong chậm rãi chấp tay sau lưng tiến thừng về phía toà Thạch thất phía trước như thể đi vào chỗ không người. Lão đứng trước cửa Thạch thất.

Cửa Thạch thất bỗng dịch chuyển rồi bang chủ Kim Tiền Bang Nam Cung Linh từ trong Thạch thất bước ra. Bộ mặt núc ních của vị bang chủ Kim Tiền chợt chảy xệ xuống khi chạm mặt với lão.

Bang chủ Nam Cung Linh cau mày, gằn giọng nói:

- Lão là ai?

- Lão phu rất tiếc tổ phụ của người, Lão công công Chu Tần đã chết không nói cho người biết lão phu là ai.

Nam Cung Linh đã cau mày lộ những nét ngạc nhiên, giờ càng ngạc nhiên hơn khi nghe lão nói câu này.

- Lão đến đây làm gì?

- Đưa di thể Lão công công đi.

- Đưa di thể của Tổ phụ bốn bang chủ đi ư?

Lão thản nhiên gật đầu:

- Nếu người ngoan ngoãn chịu theo ý của lão phu thì hẳn được sống bằng như ngược lại, người tự biết cái gì sẽ đến với người rồi.

Bang chủ Nam Cung Linh lắc đầu.

- Bốn Bang chủ lạ lùng lắm đó.

- Có gì mà người thấy lạ.

- Một lão già vô danh tiểu tốt lại có thể bắt nạt được bang chủ Kim Tiền Bang:

- Người thì lạ chứ bốn tọa không lạ chút nào. Thậm chí bốn tọa biết rõ về người nữa. Thật ra người chỉ là một kẻ vô dụng theo đóm ăn tàn mà thôi.

Câu nói này thốt ra khiến cho những thớ thịt trên mặt Nam Cung Linh giật giật.

Sắc diện lão từ chỗ bình thường chuyển qua màu đỏ, rồi tím dần vì sự phẫn nộ.

Lão gằn giọng nói:

- Lão quỷ biết gì về ta chứ?

Vẫn trong tư thế chấp tay sau lưng, rất ung dung tự tại và ngạo mạn, vị lão trưởng từ tốn nói:

- Nếu không có Lão công công Chu Tần thì đến giờ người cũng chỉ là một kẻ vô danh tiểu tốt đâu phải là bang chủ Kim Tiền Bang. Chẳng qua lão công công Chu Tần vì nghĩa thượng mẫu thân người, vốn chỉ là một nô nữ tầm thường, nhưng biết lễ nghĩa, còn cha người là một con sâu rọu vô dụng và thối nát.

Lão vuốt râu nhướn mắt nhìn Nam Cung Linh:

- Người có số may mắn được Lão công công đưa về làm nghĩa tử. Rồi sau đó được hưởng những gì Lão công công để lại.

Nam Cung Linh hất mặt:

- Lão quỷ nói ra điều đó để làm gì?

- Để cho người nhìn lại thân phận của người. Thật ra cái sự nghiệp Kim Tiền của lão công công Chu Tần, người không đáng được thừa hưởng. Mà kẻ thừa hưởng chính là lão phu đây.

- Thật là hồ đồ và vô lý... Thế lão có gì mà đòi thừa hưởng sự nghiệp Kim tiền của tổ phụ.

- Thân phận của bốn tọa đáng được thừa hưởng cái sự nghiệp của Lão công công Chu Tần chứ không phải là người. Nhưng bốn tọa không mán đến sự nghiệp Kim Tiền đó và vẫn để lại cho người, nhưng bốn tọa phải đưa thi hài Lão công công đi.

Nam Cung Linh lắc đầu:

- Bốn bang chủ không cho lão đưa đi đâu.

- Vậy là người đã bỏ qua cơ hội được thừa hưởng nghiệp Kim tài của Lão công công Chu Tần rồi.

- Thừa hưởng hay không thừa hưởng thì lão quỷ đâu có quyền chen vào. Nhưng di hài của Lão công công tổ phụ thì không ai được mạng đi đâu cả.

Bang chủ Kim Tiền Bang Nam Cung Linh nói dứt câu, liền xoay người nghiêng một chút qua trái, hữu thủ vung mạch về phía lão Trương kia.

Một dùm tiền kềm từ trong tay áo lão thoát ra tựa như mưa sa chụp đến lão trượng họ.

Không một chút e dè hay khẩn trương, lão chỉ vung tròn đôi song thủ. Đôi ống tay áo của lão tựa như hai bầu hồ lô đón lấy tất cả những đồng tiền kềm chẳng có chút gì khó khăn cả. Sau khi thu tóm tất cả những đồng tiền kia, lão mới lắc đầu nhìn bang chủ Nam Cung Linh nói:

- Kể vô dụng thường sinh ra hậu sinh vô dụng. Bao nhiêu năm nay người cũng chỉ có mỗi một chiêu Mạn Vũ Kim Ngân. Mà đến chiêu đó cũng chẳng ra hồn gì cả. Thật là tiếc... Được sống bên cạnh Lão công công Chu Tần lại là một gã thật vô dụng.

Mặt Nam Cung Linh biến sắc tái nhợt. Lão có cảm tưởng lão quỷ kia biết rõ về lão như những vân tay trong tay lão.

Lão Trương hướng về phía Thạch thất ôm quyền xá:

- Lão công công... Nếu bản tọa không giết tên hậu sinh nghĩa tử của người thì danh chất Thiết thủ độc vương của Lão công công không sớm thì chầy cũng bị gã hậu nhân nghĩa tử này đem ra làm trò cười cho thiên hạ. Bản tọa xin được mạo phạm thất lễ với Lão công công.

Lão nhìn lại Bang chủ Kim Tiền Bang Nam Cung Linh. Vừa chạm vào ánh mắt lạnh lùng của lão Trương, bang chủ Nam Cung Linh lòn tay ra sau lưng. Những tưởng đầu lão rút binh khí hộ thân nhưng không ngờ lại rút hỏa pháo.

Lão giật mạnh sợi dây tơ khai hỏa hỏa pháo. Chiếc pháo bắn vọt lên bầu trời, rồi tủa ra biến thành một đoá bông khổng lồ. Cùng với động tác khai hỏa hỏa pháo, bang chủ Nam Cung Linh toan lẩn vào trong Thạch thất.

Nhưng ý của vị bang chủ Kim Tiền Bang như thế đã bị lão Trương kia đọc được.

Lão lắc đầu nói:

- Người thật là hồ đồ.

Cùng với lời nói đó, chỉ một cái lắc vai thân pháp đã chớp động lướt đến. Một lần nữa bang chủ Nam Cung Linh lại dụng đến chiêu Mạn Vũ Kim Tiên để cản bước lão Trương.

Lần này lão Trương không thu tóm những đồng tiền kẽm trút vào mình như mưa, mà lại phủi mạnh hai ống tay áo trường y. Tất cả những đồng tiền của Bang chủ Nam Cung Linh như thể bị một hấp lực vô hình gom gọn lại thành một quả cầu rồi bắn ngược trở lại y.

Quả cầu Kim ngân từ phía lão Trương bắn vọt lại Nam cung Linh nhanh không thể tưởng. Chớp thấy quả cầu kim bảng đó Nam Cung Linh tròn mắt thét lên:

- Tiểu Thuận...

Bang chủ Nam Cung Linh chỉ thốt lên được hai tiếng đó thì quả cầu Kim bảng tựa ngọn búa ngàn cân đập nát thủ cấp của lão rồi. Thấy Nam Cung Linh chết bởi quả cầu Kim bảng thì người ta mới hiểu lão sống trên đồng nghìn lượng ra sao giờ thì chết bởi chính Kim lượng. Sẽ chẳng có một người nào nhìn ra được chân diện dung của vị Kim Tiên Bang chủ mà ngân lượng có thể nói chẳng một ai sánh bằng.

- o O o -